

LẠI NHẮC CHUYỆN XƯA

LS. NGUYỄN HỮU THỤY

Xem lại báo cũ về một bài tường trình buổi hội ngộ mùa xuân của Ái hữu Luật khoa San Jose năm 2015, một bạn đã lên pháp biểu nhắc lại một bản án cũ của tòa Thượng thẩm Sài Gòn, vụ án Rạch hào với lý thuyết "vui cùng hưởng, rủi cùng chịu". Nội vụ như sau: Một buổi chiều cuối thu, một chiếc xe du lịch trên xe có 4 ô gái trẻ đang vui vẻ hưởng về thị xã Vũng tàu, vì quá vui nên không làm chủ được tốc độ và chiếc xe đi đến cầu Rạch hào đã lao xuống sông và bốn cô đều tử nạn. Tài xế là con gái nhà tỷ phú Nguyễn Đình Quát. Tài xế còn vị thành niên, nên gia đình các nạn nhân kiện ông Nguyễn Đình Quát về trách nhiệm dân sự. Nội vụ được đưa lên tòa Thượng thẩm Sài Gòn và nói rằng vụ án này do chánh nhất Lê Tài Triển ngồi ghế chánh thẩm. Nội vụ thì đúng nhưng nói rằng chánh nhất Lê Tài Triển ngồi ghế chánh thẩm thì e rằng không đúng.

Theo trí nhớ của tôi, và nhớ không lầm, thì vụ án Rạch hào do chánh án phòng Lý Bình Huê ngồi ghế chánh thẩm với lý thuyết sai lầm "vui cùng hưởng, rủi cùng chịu". Chính vì sự sai lầm này mà chánh nhất Lê Tài Triển đã viết một bài trên Pháp lý Tập san hồi đó, nhan đề là "Vụ án Rạch hào dưới con mắt một nhà luật học", để vạch ra sự sai lầm của lý thuyết "vui cùng hưởng, rủi cùng chịu" vì hoàn toàn đi ngược lại với án lệ cố định của Việt nam và Pháp quốc trước đây về trách nhiệm dân sự. Ngay ở Hoa kỳ này, gây thiệt hại thì phải bồi thường, không thể theo cái lý thuyết quái đản "Vui cùng hưởng, rủi cùng chịu" này được.

Tôi không có ý chỉ trích một ai vì nhớ nhầm là chuyện thường tình, tôi chỉ muốn minh oan cho cụ Lê Tài Triển, một luật gia uyên bác mà tôi hằng ngưỡng mộ.